

Even subjectief

Dit blad vaart soms een eigenzinnige koers. Daar klinkt wel eens kritiek op. Maar als informatie- en debatplatform voor alle registeraccountants heeft 'de Accountant' nu eenmaal oor en oog voor alle relevante geluiden, ook als die tegendraads zijn. Belangrijk is wel de balans in die geluiden. Evenals een zekere minimumkwaliteit en - voorzover mogelijk - objectiviteit. In het navolgende laten we die objectiviteit echter geheel varen.

Ik ga een pluim uitdelen. Aan Deloitte. Dat kantoor financiert namelijk - volgens mijn volstrekt subjectieve maatstaven - met afstand het leukste Nederlandse sponsorproject in de branche. Het betreft hier de Deloitte Jazz Award, een aanmoedigingsprijs voor getalenteerde Nederlandse jazzmusici. Op 11 juni is de finale van 2008, alweer de zevende editie, in het Amsterdamse Bimhuis. De winnaar krijgt 20.000 euro, de twee andere finalisten een aanmoedigingsprijs van 2.500 euro.

Wie deze column vaker leest weet dat ik van nature sceptisch sta tegenover de nobele maatschappelijke bedoelingen van grote organisaties, inclusief maatschappelijk verantwoord ondernemen, mvo-verslagen en alles wat daarbij hoort. Noemt u het cynisch, een persoonlijke afwijking of realistisch

**'Bij dit project
ontbreken sceptische
bijgedachten, het
ademt 'echtheid'.**

- vrij naar keuze. Maar het mooie van dit specifieke project is dat sceptische bijgedachten ontbreken, het ademt 'echtheid'.

Met het sponsoren van jong Nederlands jazztalent valt vanuit *corporate* pr-overwegingen immers weinig te winnen. Je kunt met wat fantasie allerlei muziek onder de noemer 'jazz' plaatsen, maar de Deloitte Jazz Award beweegt

zich nu net in het 'pure' segment waar geen grote massa's voor warmlopen. Tekenend is dat de presentatie niet in handen is van een voor alles in te huren confectiehoofd, maar van cabaretier en Holland Sport-presentator Wilfried de Jong. En dat is geen gelegenheidsliefhebber. Nog onlangs spotten wij hem tijdens een concert van trompettist Christian Scott. In een column van maart 2004 wees ik al eens op de parallellen tussen jazz en de wijze waarop grote ondernemingen en professionele organisaties zouden moeten functioneren. Zelfstandig denken en handelen, vernieuwing, individualiteit en vrijheid binnen randvoorwaarden stonden daarbij centraal. Ik heb destijds nog even overwogen om mijn inkomen een stevige *boost* te geven door een maatpak aan te schaffen en met presentaties hierover de boer op te gaan. In het managementbabbelcircuit worden immers wel gekkere parallellen succesvol uitgevent. Helaas bleek ene Michael Gold, een New Yorkse jazzbassist, wetenschapper en vice-president van een *financial services firm*, zich er al op te hebben gestort.

Hij onderscheidt vijf parallellen tussen jazz en de *corporate* omgeving: autonomie, passie, risico, innovatie en luisteren.

Wellicht vormen die parallellen de diepere gedachte achter deze sponsoring. We weten het niet. Vooralsnog neem ik aan dat hier ooit een persoonlijke voorkeur van iemand aan ten grondslag moet hebben gelegen. Hoe dan ook: het is mooi dat het gebeurt. Laten we dat vooral zo houden, geen vragen stellen en gewoon gaan kijken en luisteren.

TOM NIEROP

hoofdredacteur 'de Accountant'